

Achter de façade

Mireille Geus

Achter Roman
de façade

Nieuw Amsterdam

© 2023 Mireille Geus
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp Dog & Pony
Omslagbeeld © Victoria Rudik / Pexels
Foto auteur © Quintalle Nix

NUR 301

ISBN 978 90 468 2888 5

www.nieuwamsterdam.nl

Ons leven is wat onze gedachten ervan maken.

– Marcus Aurelius (Romeins keizer en filosoof 121-180)

I

Het gesprek met de bekende tv-host, die alleen lacht als de camera's aan staan, verloopt soepel. Appeltje-eitje-interview. Toch ervaar ik een gevoel van onheil, onprettige tintelingen die vanaf mijn achterhoofd mijn lichaam in trekken, spanning in mijn ledematen.

Terwijl het nergens voor nodig lijkt. De redactie van het programma heeft in overleg met mij de juiste vragen voorbereid. Een paar vragen over het nieuwe boek van de minister, maar niet te veel, want ik heb net als een dokter geheimhoudingsplicht. Verder vragen waardoor ik mijn expertise kan tonen. Vragen waardoor ik mijn woorden door de lucht kan laten buitelen als acrobaten. De beroemde host leest ze niet foutloos op.

Hoe komt het dat alle bekende mensen, alle mensen van kaliber, alle rijke industriëlen die hun verhaal willen vertellen, bij uw praktijk als schrijfcoach terechtkomen? Hoe komt het dat mensen bij het woord schrijfcoach aan u denken, en alleen aan u? Hoe komt het dat er zoveel mensen een succesvolle publicatie op hun naam kunnen schrijven nadat ze door u zijn gecoacht? Hoe komt het dat de minister met uw hulp *De Achterkamer-gesprekken* schreef, waardoor zijn carrière als politicus ten einde was, maar hij als schrijver een vliegende start maakte? Hoe doet u dat? Wat is uw geheim?

Ik had erop gestaan dat ze me met u aansprak, tegenwoordig hebben mensen zo weinig oog voor decorum, zo weinig op met

etiquette, fatsoensregels en egards. Maar ik ben ouder dan zij en verdien respect. Over mij wordt niet geroddeld, terwijl de bladen vol staan over deze vrouw: waar ze sport, hoe vaak (altijd te weinig), met wie ze het doet (met te veel), hoeveel geld ze heeft (te veel volgens de meute maar te weinig volgens haarzelf).

Mijn hele leven heb ik er hard voor gewerkt, voor alles wat ik heb. Mijn eigen penthouse in de hoofdstad, met uitzicht over de grachten. Mijn twee beeldschone kinderen, die het zeker goed gaan doen in het leven. Oké, mijn huwelijk werd een fiasco, maar beter toegeven en scheiden dan doormodderen, toch? Niet te lang aan denken nu.

Het was allemaal mijn schuld natuurlijk, ik was koud en egoïstisch uiteraard. Hij deed nooit iets verkeerd. Dat ik de stekker eruit trok kwam volgens hem omdat ik vluchtte en er niet voor wilde vechten. Maar wat is vechten?

Ik zag het aankomen, want ik let altijd op, ik ben altijd scherp, analyseer blik, geur, gebaar en hij begon steeds vaker aan mijn kop te zeuren over eerlijkheid en openheid en vertrouwen en ik zei steeds duidelijker dat hij zijn bek moest houden. Dat patroon herhaalden we veelvuldig, totdat het me niets meer kon schelen en ik zei dat hij kon vertrekken.

Natuurlijk maakt mijn karakter deel uit van mijn succes als schrijfcoach. Er zijn vast mensen die warmer zijn dan ik. Die sneller emotioneel zijn, die minder overzicht hebben, die vooral aan de ander denken en veel minder aan zichzelf. Zo ben ik niet, maar ik ben wel in staat om meer te luisteren dan te spreken. Ik kan geheimen bewaren, ik kijk nergens van op en heb er ook geen oordeel over. Ik ben betrokken, maar kan ook afstand houden en ik ken de weg naar succes.

De druk, dat mensen verwachtingen van me hebben, dat ze op me rekenen, die kan ik aan. Het lukt me goed om te genieten van mijn rijkdom en status, ik ben vrijgevig naar mijn kin-

deren. Nu Barry zestien is en Evelien zeventien, kan ik vaak gecharmeerd zijn door de omgang met ze. Er komt met regelmaat wat zinnigs uit, ze kunnen zichzelf vermaken en het is een genot om naar ze te kijken, ze zijn knap. Ik ben niet perfect, maar ik doe mijn best.

Terwijl ik me met een glimlach door de sleetse vragen heen sla – altijd inspireren, altijd positief zijn – voel ik dat mijn nek-haren overeind gaan staan. Mijn handen beginnen te tintelen en het gevoel trekt tergend langzaam via mijn armen richting mijn nek. Nonchalant schik ik mijn zijden sjaaltje, koket, denk ik, seks uitstralen, dat verkoopt.

‘Wat mijn geheim is? Ik kan toveren.’ Ik glimlach, ik denk aan de glimlach van Julia Roberts en ik blijf glimlachen, best moeiteloos.

Natuurlijk heb ik een geheim. Iedereen die ertoe doet, heeft een geheim. Je hebt een onzichtbare drang nodig om je te bewijzen, om je kop boven het maaiveld te willen uitsteken, om verder te gaan dan alle anderen. Maar mijn geheim blijft mijn geheim, voor altijd. Ik ken de mensen wel die een geheim willen delen, ik word al misselijk van dat woord delen alleen al.

De presentatrice gluurt naar haar kaartje. Hoeveel vragen moet ze nog?

‘Mag ik nog wat champagne?’

Meteen grijpt ze met haar dunne vingertjes naar de fles. Ik houd mijn glas op en blijf ’m ophouden. Ze stopt op driekwart met schenken, kijkt me vragend aan. Ze kan toch wel gewoon doorschenken? Zolang ik het glas ophoud? Nu moet ik knikken, uiteraard, er zit genoeg in, een restoranthoeveelheid, honderd milliliter schenken ze daar, wat een lachertje. Thuis gooi ik er met gemak de helft meer in.

Straks thuis trek ik de dure gordijnen dicht, neem plaats op mijn designbank en masseer mijn voeten. De schoenen zijn mooi, ze knellen alleen verschrikkelijk, ook al verzekerde de verkoopster met die dikke reet me dat ze zalig zaten. Ze verkochten alleen maar schoenen die comfortabel waren, dat kon niet anders bij een high-endwinkel, een ander woord voor peperduur. Maar ik ga er nooit meer naartoe.

‘Kunt u onze kijkers nog wat laatste tips geven?’

Tips? Ik had met de redactie afgesproken dat ik één tip zou geven. Niet meerdere. Kan deze presentatrice niet vervangen worden door iemand die wel kan lezen? *Close reading* lijkt me toch wel een van de basisvaardigheden van een tv-host. Ik schep niet op als ik zeg dat ik die kunst tot in de finesses beheers. Goed lezen. Precies lezen. Exact weten wat er staat.

Naast tekst kan ik ook mensen goed lezen, hoe ze kijken, hoe ze zitten, voorovergebogen, puntje van de stoel, wiebelen, wat ze doen, wrijven, kin, voorhoofd, slapen, handen, gewoonten, tong tegen verhemelte drukken en vacuüm zuigen, tong langs de lippen strijken, snuiven, mond naar neus bewegen en de frequentie van dat alles. Door goed op te letten, met zorg te observeren, kan ik doordringen tot de kern van de ziel en daar begint het werk. Mijn werk.

Een grote slok champagne verfrist mijn mond. Helaas gaat mijn mond ook tintelen. Eerst mijn onderlip, er is iets mis. Er gaat iets vervelends gebeuren, al snel, al heel snel. Soms is mijn onderbewustzijn slimmer dan mijn bewustzijn. Dat haat ik, ik heb ergens iets opgepikt, uit de ether, uit de trilling.

De anchor, zo schijn je tegenwoordig te heten als je op tv iets niet foutloos van kaartjes opleest, zit elke vijftien seconden dezelfde volle lok uit haar gezicht te houden, terwijl die er niet in valt. Ze wil afronden, dat ik opzout. Schrijven interesseert haar geen sodemieter, boeken nog minder.

Haar volgende gast is een viriele oud-voetballer, ze wil in zijn ogen verdrinken en ondertussen vertrouwt ze op haar volgende set kaartjes.

Ik heb best zin om die kaartjes kwijt te maken. Dan wordt het pas spannend. Wat kan ze verzinnen, oog in oog met hem, zonder dat anderen het denkwerk hebben gedaan? Kan ze een open vraag stellen? Hoe gaat het met je? Waar ben je mee bezig? Of kent ze alleen de gesloten vragen? Gaat het goed met je? Heb je heimwee naar je succes? Zal ze uitsluitend stamelen? Ze heeft geen inhoud, alleen veel, heel veel wuft haar. Jaloersmakend.

Wat weet mijn lichaam dat ik nog niet doorheb?

‘De beste tip die ik kan geven is dat je altijd je werk serieus moet nemen, jezelf serieus moet nemen en dat je daarom je research serieus moet nemen,’ doceer ik. ‘Niet denken: dat weet ik wel, hoe het daar is, hoe het eruitziet, maar echt op zoek gaan, ernaartoe, eropaf.’

Ik giet de laatste slok naar binnen en glimlach en ze doet mee.

Dan volgt er nog een vervelend intermezzo, ze kijkt zelf ook verbaasd op haar kaartje, giechelt een tikje ongemakkelijk – al haar giechels zijn ongemakkelijk, omdat ze gemaakt zijn en niet natuurlijk.

‘Laatste vraagje,’ zegt ze. ‘Uit wat voor nest komt u? Zakenlui, society, vergelijkbaar met uw clientèle? Of komt u misschien uit een heel ander milieu?’

Ik bevries, ik voel het gebeuren, en ik weet dat iedereen op de bank thuis het zal zien als ik niet nu meteen ingrijp. Dus probeer ik mijn handen te ontspannen, diep een glimlach op. Adem uit. Gebruik ik te weinig moeilijke woorden? Is dat het? Moet ik verificatie zeggen in plaats van onderzoek naar echtheid? Het hebben over de kwaliteitsagenda van de minister, in plaats van zijn puntenlijstje? Er moet nu iets zinnigs uit me komen en vlot ook.

‘Het verleden laten we in het verleden, hè?’

Godzijdank is ze een waardeloze interviewster en weet ze niet wat ze moet zeggen, laat staan vragen.

Buiten beeld trek ik direct mijn pumps uit. Iemand van productie wijst op een stoel, legt zijn vingers op zijn lippen en kijkt me vragend aan. Hij heeft een mooie mond en ik knik, pak mijn schoentjes met één hand op en neem plaats, houd mijn glas omhoog en hij steekt zijn duim op. Gaat hij nu nog wat champagne voor me halen of denkt hij dat ik een proostgebaar maak en vindt hij dat leuk?

Ik zucht zo onopgemerkt mogelijk. Wat een vraag, heb ik me er goed uit gered? Achtje? Negen? Het verleden in het verleden laten, dat is een waarheid als een koe. Maar de onrust, het onheil is er nog steeds. Of nee: het is erger geworden.

Wat een lef heeft ze om zo'n vraag te stellen, zomaar, het was niet afgesproken. De redactie heeft alles met me doorgenomen van tevoren, dat eis ik ook. Ik moet er wat van zeggen.

Het duurt even voor ik naar het tafereel voor me kan kijken. De voormalig voetballer zit dichterbij de anchor dan ik net zat. Hij kijkt zwoel in haar ogen en laat zijn stem dalen, tezamen met zijn blik, waardoor hij optimaal zicht heeft op haar décolleté.

Een kleine C-cup vermoed ik, vorm theezakje, maar nog wel redelijk stevig. Als vanzelf recht ik mijn rug. Mijn tietten heb ik acht maanden geleden voor de prijs van een middenklasse-auto laten verbouwen en ze zijn mijn trots. Niemand zou zeggen dat ik achtendertig jaar ben en dat ik twee kinderen heb gezoogd.

Meteen toen ik een beetje geld verdiende liet ik mijn ogen laseren, zodat ik voorgoed was verlost van mijn hevige bijziendheid, waardoor ik als ik mijn lenzen niet droeg zelfs tegen een enorme boom aan kon botsen. Een genetisch defect. Nooit meer last van. Dát is het resultaat van het verleden in het verleden laten, letterlijk.

Mijn haar is mijn volgende project. Ik wil vergelijkbaar haar als de presentatrice voor me, maar ik zweer dat ik er niet zo mee om zal gaan. Het mag er gewoon vol en losbandig bij hangen, ik ga het niet inkaderen of indammen. In mijn hoofd doe ik dat al genoeg, buiten mijn hoofd mag er een tegenwicht zijn.

Goed, voorafgaand aan deze show waren er vele bemoedigingen via sociale media. Er was ook een vreemd bericht bij. Iemand met de schuilnaam *de onzichtbare* had twee woorden geschreven. Waar iedereen schreef: succes, veel plezier, leuk zo'n optreden, geniet ervan, schreef deze onzichtbare, wel degelijk zichtbaar nu: *vuile handen*.

Die heb ik niet. Gisteren zat ik bij de manicure, alles is prima in orde, nagelriemen, nagels, nagellak.

De cameraman links van me loopt naar voren, maakt een close-up van de intieme setting, hij heeft een goede kont, rond, niet te hoog of te laag gepositioneerd. Ik wil er wel in bijten, horen wat voor geluid hij dan maakt.

Mijn onheilsgevoel trekt een beetje weg. Mijn lippen voelen weer als van mij. Was het stress? Dat kan niet, want ik ben nooit zenuwachtig voor televisieoptredens.

Tijdens mijn eerste keer gaf de productieleiding me een gouden tip: 'Jazz, doe alsof je tegen een goede vriendin praat en kijk nooit naar de camera's, je bent toch schrijfster, dan kun je dat je vast wel inbeelden.'

Ik knikte, maar gaf aan dat mijn laatste boek alweer tien jaar geleden was, nu ik zoveel werk had als schrijfcoach was zelf schrijven er een beetje bij ingeschoten.

‘Nou ja,’ zei de productie leider, ‘je hebt in ieder geval fantasie toch?’ Ik knikte en hij vervolgde: ‘Die camera’s, die zijn er niet. Als je dat gelooft gaat alles vanzelf.’

‘Wat is je beste herinnering?’ fleemt de tv-host.

De oud-voetballer kijkt ondeugend.

‘Dat is ongeschikt voor op televisie,’ fluistert hij en zijn blik duikt weer in haar decolleté. Ze willen hier zeker televisiegeschiedenis schrijven.

Waarom vroeg ze mij niet naar mijn beste herinnering in plaats van naar mijn nest?

Mijn beste herinnering is dat ik voor de eerste keer een grote deal sloot met een bekende Nederlander voor een boekbegeleiding. Ik noemde me net schrijfcoach, had een nieuwe zeer gelikte website laten bouwen en ving meteen een enorme vis. Mijn euforie hield dagen aan.

Tegen anderen zeg ik natuurlijk dat mijn beste herinnering de geboorte is van mijn tweetal, dat ik hen de wereld in slingerde, nou ja, moeizaam perste. Ik denk liever niet meer aan de pijn, het ongemak en de schaamte waarmee het gepaard ging, de slapeloze nachten, het gekrijs. Ik begrijp niet dat vrouwen menen dat dit het beste is wat ze ooit is overkomen, want dan moeten ze verder een afschuwelijk leven hebben. Of formuleren ze het gewoon slordig? Gaat het niet om de geboorte, maar om de geborene? Dat is inderdaad het mooiste dat er is.

Wat is er deze week voorgevallen wat dat ongeruste gevoel rechtvaardigt dat er problemen op de loer liggen?

Ik had een afspraak met de notaris over de afhandeling van de verkoop van het huis waar ik met mijn ex woonde. Dat was

netelig, want mijn ex is zelf advocaat, en het bleef in mijn dikke huid steken. Verder ontving ik twee mensen voor schrijfcoaching. De beeldschone actrice die ooit op haar opleiding verkracht was door een docent, iemand waar je het niet van verwachtte, ze had er nooit een woord over gerept tot nu. En de eigenaar van een farmaceutisch bedrijf die een medewerker ontmaskerde die ernstig met de voorraden knoeide. Allebei willen ze dat de wereld de waarheid leert kennen en ik help hen. Om de waarheid te kunnen vertellen moeten de feiten worden ingepakt of veranderd. Het gaat niet om wat er echt is gebeurd, maar om het gevoel dat het hun geeft, dat willen ze de wereld vertellen en over hun eigen rol willen ze het hebben.

Het kost altijd tijd om mensen te leren dat alles wat echt is gebeurd niet per se zo in een verhaal kan, een verhaal is een eigen wereld, kent eigen regels en wetten, heeft een eigen domein. Iets wat in het echt is gebeurd kan voor een verhaal ongeloofwaardig overkomen.

Ik help ze om de waarheid te verzinnen, om een fictieve werkelijkheid te scheppen en om ervoor te zorgen dat de lezer in die wereld kan geloven, erin mee kan gaan, dat ze in de fictionele droom blijven, dat ze nooit wakker worden.

De sessies verliepen zonder stress of problemen, dus de vraag blijft wat er aan de hand is. Vals alarm? Te strak afgestelde zenuwen? Toch te hard gewerkt de laatste tijd? Mijn nekharen lijken één voor één te gaan liggen. Koest, af, het is goed zo.

De cameraman staat weer op zijn oude plek, dus ik kan zijn strakke broek niet meer bewonderen.

‘Wat is je slechtste herinnering?’ vraagt de presentatrice aan de verlekkerd kijkende oud-voetballer. Hij denkt vast nu al aan straks, wat hij zal zeggen of doen om haar mee te krijgen naar zijn hol.

Ik kan je zeggen: doe niet te veel. Less is more, dat schrijfdedevies geldt niet alleen voor teksten maar ook voor het leven.

Het gezicht van de voetballer in ruste betreft.

‘Mijn slechtste herinnering?’ herhaalt hij. ‘Oké, dat is geen vrolijke vraag toch?’

Ze schudt haar hoofd, haar haren wervelen. Nu niet gaan praten, gewoon je kop houden, wachten, dan komt hij wel met iets.

‘Nee, helemaal geen leuke vraag,’ zegt ze en ze lacht stupide.

Weg moment, weg kans op diepgang. Laten we het vooral vrolijk houden, luchtig.

Mijn slechtste herinnering ga ik dus niet in mijn hoofd laten opkomen. Zeker niet. Wat heeft het voor zin? Ik ben zo gewend om niet aan vroeger te denken dat er zelfs geen enkele herinnering bij me opkomt. Alleen een woord, ‘bloedjes’, dat ik snel kan wegvegen.

Dat is mooi. Bedwongen. Al die sores zit goed opgesloten in de achterste delen van mijn brein. Achter dikke, dikke tralies.

Ik zit met pijnlijke voeten in een studio, net op televisie geweest, mijn website zal er straks weer uit klappen, de aanmeldingen via het contactformulier stromen binnen, met smeekbede, zonder smeekbede. Met financiële aanbiedingen die zelfs mijn hart sneller doen kloppen. Er zijn zoveel rijke mensen, zoveel ontzettend rijke mensen en die willen het ook best af en toe laten zien, laten rollen.

Ik ga zeker niet terug naar die dag, die nacht, naar dat moment. Laat me denken aan leuke dingen. Aan mijn lieve Evelien, die vast thuis op me zit te wachten, van jongens kun je zoveel fijngevoeligheid op die leeftijd niet verwachten, maar Evelien zal zelfs als zeventienjarige begrijpen dat ik even stoom wil afblazen. Dat we samen kunnen lachen om die stomp-

zinnige muts die zich tv-presentatrice noemt, dat we plannen kunnen maken met de bakken geld die ik straks weer ga verdienen. Misschien naar Parijs samen, een reisje om uitsluitend te shoppen? Moeder-dochtermomentje, qualitytime?

Mijn nekharen gaan weer overeind staan, de tintelingen krui-
pen opnieuw onder mijn huid. Onheil, ongeluk, gevaar, dreig-
ging. Waarom? Ga weg, ga weg. Het is tijd voor een andere
tactiek. De alles-op-zijn-tijd-tactiek.

Ik gebruik hem ook vaak als schrijfcoach als de schrijver in
spe verlamd wordt door angst. Als die een duivel in het hoofd
heeft die na elke regel smalend lacht. Die criticus mag pas aan
de beurt komen als het schrijfwerk is gedaan en de tekst beoor-
deeld moet worden. Niet tijdens het schrijven.

Dus lief ongerust gevoel, je mag straks je ongerustheid weer
laten zien, volop, ik zal het voelen en doorstaan, ik ga nadenken
over waar het vandaan komt, echt, ik vergeet het niet. Ik weet
dat het belangrijk is om je serieus te nemen. Maar alsjeblieft,
ga nu weg, ik zit in een televisiestudio, ik wil straks nog een
drankje doen met de crew en de gasten, het komt nu niet uit.
Kom later terug. Hebben we een deal?

Ik ben er nog, denkt Theo. Een lam gevoel van teleurstelling trekt langs zijn ruggengraat. Weer een dag, weer een nieuwe lange dag. De zwaarte in zijn lichaam is er meteen, de bekende logheid, alsof aan alle lichaamsdelen gewichten zijn gehangen, alsof hij zelf een gewicht is. Alles trekt hem naar beneden, naar de grond, naar de diepte, naar de koele koude vloer. Waar is hij? Op de vloer, dat weet hij best, op een zeil. Zijn hoofd rust tegen een muur, langzaam beweegt hij het heen en weer, de ogen gesloten. Er kiert al meer dan genoeg daglicht door zijn wimpers. Hij snuift. Hij is duidelijk thuis, vuilnis en boerenland nabij, en ruikt hij ook kots? Is hij gisteren weer te ver gegaan in De Zeven Linden? Kwam het doordat hij haar zag op tv? Haar zelfgenoegzame geschminkte kop?

Als hij zijn hoofd verschuift voelt hij de knop van het keukenkastje, hij laat zijn hoofd ertegenaan rusten. Waar haalt hij de kracht vandaan om vandaag te leven? Hij wil terug in de vergetelheid, terug naar de roes, naar de onrustige slaap, naar er niet bij zijn, niet weten dat hij er is, dat hij bestaat, dat hij leeft. Geen enkele gedachte wil hij hebben, totale leegte, onbewustzijn. Maar natuurlijk is daar juist die herinnering.

Het was een donderdagavond, de avond van de première. Theo was zenuwachtig, blij zenuwachtig, zoals altijd als hij mocht optreden, als hij kon toneelspelen. Dit keer had hij een belangrijke rol, hij was Hamlet. Hij kon hiermee een Gouden Gif-

beker winnen. Zijn allergrootste wens. De Gouden Gifbeker kreeg je voor de mooiste sterfscène, de dood met een glimlach om de mond. Luuk, de regisseur, had hem op het oog voor deze prijs.

Theatergroep De kersentuin had de hele zaal vol weten te krijgen. Papa, mama en Jasmine zaten op de eerste rij. Het stuk ging bijna beginnen. Zijn zus zat hem aan te staren en hij stak een pink op als groet. De gong in de koffieruimte klonk en de laatste mensen begaven zich naar hun zitplaatsen.

Urenlang hadden ze samen de tekst geoefend. Hij als Hamlet en zij als Horatius. Terwijl hij rustig wachtte tot het stuk ging beginnen, moest zij dat idee hebben gekregen. Hij kent haar, haar gedachten, die obsessie. Feilloos. Ze wilde geen omstander zijn, ze wilde de spotlights.

Mama staarde voor zich uit, afwezig als altijd, papa snoot zijn neus veel te hard in een niet geheel frisse zakdoek. Op een zeker moment moest ze naar Luuk zijn geslopen en hem gevraagd hebben of ze mee mocht doen. Luuk had meteen gedecideerd zijn hoofd geschud. Dat heeft hij hem later bezworen.

‘Natuurlijk niet,’ zei Luuk. ‘Gerben speelt Horatius toch, en we gaan nu beginnen.’

Jasmine luisterde niet en wist dat Gerben altijd ontzettend nerveus was. ‘Mag ik je rol overnemen?’ vroeg ze simpelweg.

Gerben staarde haar metijd open ogen aan, knikte verbaasd en stapte langzaam naar achteren... Toen de gordijnen opengingen stond daar dus opeens Jasmine, die plotseling de rol van Hamlet pakte, de hoofdrol, zijn rol! Hij kon niet anders dan Horatius spelen.

Ze vloeiden samen op het toneel.

Na afloop was hij woedend. Zij won de Gouden Gifbeker. Zijn gouden gifbeker. Die was van hem, van hem alleen, hij had die verdiend, niet zij, de trut!

Hij gooide die avond een kruk door de huiskamer. ‘Ik pak je nog wel terug!’ schreeuwde hij.

Zo is het. Langzaam vershuift hij zijn hoofd, slaat harder dan nodig tegen de knop van het kastje aan. Dat doet pijn. Het is tijd om haar terug te pakken. Als hij maar wat meer kracht had, iets meer dan vandaag. Hij opent zijn ogen, het daglicht valt hem aan. Hij sluit zijn ogen. Nee, denkt hij, nee, laat me, laat me, laat me.